

ANDRZEJ BARTYŃSKI

Rozmowy na globie -
człowieka o sobie**W poźółkłych
promieniach słońca**

– Jest niedzielne południe, dwunasty dzień stycznia roku 2014. Siedzimy w *salonie mych myśli*, jak zwykle przy okrągłym stole i czas już zacząć nasze spotkanie – powiedział swym rubinowym barytonem filozof Pan Nietwór.

– Maestro! Maestro! – to błysnął srebrzysty tenor asystenta Daniela Spaniela – Maestro!, Maestro!. To już jest wtorkowe południe, czternasty dzień stycznia roku 2014.

– Sam oto widzisz, Danielu, jak ten czas szybko leci – powiedział Pan Nietwór ziewając z rozkoszą i radością życia obiecwaną ludzkości przez niezłomnych optymistów. Jak ten czas szybko leci. W minionym dwudziestym wieku z naszym Autorem byłem w Polanicy Zdroju na kolejnym festiwalu Kłódzka Wiosna Poetycka. Siedzieliśmy na tarasie baru „Pod złotą waginą”, gdy podszedł do nas wyróżniający się swym wyglądem i starożytnym ubiorem mężczyzna. Myślałem, że to jakiś aktor odgrywa swoją rolę. Byłem w błędzie.

– Jestem Dzeus. Jestem Dzeus – oświadczył dostojnym głosem. – Dzeus mówiący wiersz w Kotlinie Kłódzkiej.

– Posłuchaj Danielu, jak mówił, a ja nie wiedziałem, że tego Dzeusa stworzył nasz Autor.

*jeśli tyś płomień
tyś płomień
i palą się słowa*

*tera ja ide na górę
tera mi odmień nogę
bo ide na nią*

*o w jaki dół ja ide
jak ty kopiesz pode mną
jak ty stoisz nade mną
i jedziesz*

*ja się znów ociele
energicznym bykiem
o Europejczycy
wszyscyśmy wyszli z rogów
którym to Europa
nic nie miała za złe*

*jeśli tyś woda
tyś woda
i toną rzeczy*

*tera ja ide na górę
żebym się wykonał*

*o w jaki krzyż ja ide
jako się gwoździsz ty do mnie
jak ty się włóczysz do boku
do boku megó*

*jeśli tyś muzyka
tyś muzyka
milczące miejsce*

*tera ja ide od siebie
bom się wyrodził haniebnie mocno
w głośnym kołpaku
Gieroja*

– Jak ten czas szybko leci, Maestro! Maestro! – powiedział Daniel Spaniel. – W minionym dwudziestym wieku byłem z naszym Autorem na jego poetyckim spotkaniu ze studencką młodzieżą Politechniki Wrocławskiej przy Placu Grunwaldzkim. Wiersze czytali na przemian oni obaj, nasz Autor i zaprzyjaźniony z nim znany polski filmowy aktor Zbyszek Cybulski. Jak sam powiedział, czytał poezję z wielką treścią, z wielką treścią. A co czytał? To czytał, właśnie czytał To:

*czytając Cerwantesa
słuchając Sibeliusa
i patrząc na sceny myśliwskie
upamiętnione na ścianach jaskiń*

*aniśmy szli pod dębami
płowowłosi i ostrodoziobi
i wysiadłszy z łodzi
niosąc broń jasnozębna
aniśmy w noc
nie łupili miast
ośnieni ogniem
aniśmy szli
pod chorągwie
w graniu trąb
i świeciły oczy kobiet
jak magnetyczne ptaki
a krążenie krwi
krążenie świata
zaczyniliśmy pieśni
o bukowych czołach
i wywiedli skrzydła
aby jasność słowa
wierna była ciału
jak łódź wikingowa*

działaliśmy rzeczy

*tak ostre jak gotyk
w czasach piękniejszych
od kobiecych oczu
a w mennicach myśli
tą Monetę złotą biliśmy ją
po co?
by mieć słońce w garści
nie zaś wróbla głodu
tak dalece w górach
chroniliśmy Cnotę
jak cesarską głowę
droższą nad klejnoty*

*tak wysoce w morzu
zglębialiśmy Boga
boga o falistych włosach
i błękitnym oku*

*tysiąc lat niejednych
jako wicher przeszło
tysiąc państw przekwitło
jakbyś palcem kiwnął
ale Słowa w dźwięki
położone czysto
kolej mają inną*

*a w uprząży moich słów
zostanie świat jak osłe ucho
to zdanie wyrzekł Diego
poganiacz mulów – będąc poetą*

*i obraz ten dochował się
w poźółkłych promieniach słońca*

– Jak ten czas szybko leci – powiedziała wchodząc do *salonu mych myśli* Wiosna.

Wiosna o złotych włosach, Wiosna o błękitnych oczach. Jeszcze nie zdążyłam niczego przygotować. Nie ma co włożyć na ząb. Naszego Autora też jeszcze nie ma.

– Żeby wam się nie nudziło Panowie – powiedziała bursztynowym głosem Wiosna. – Stawiam na stół dwa napitki, polski winiak i gruziński pięciogwiazdkowy koniak *ackanieli*. Jeśli macie ochotę spróbujcie smak tych napitków, a ja idę przygotować smaczne kąski, przekąski i zakąski, żeby nie było pustki na stole. Pustki budzącej niepokój ducha u biesiadników.

Mają świętą rację, Pan Nietwór, Daniel Spaniel i nasza piękna Wiosna. Jak ten czas szybko leci. Już jest środowe południe, piętnasty dzień stycznia roku 2014, a mnie jeszcze nie ma przy okrągłym stole w *salonie mych myśli*. Jestem z moją myślą o Irusiu, Ireneuszu Morawskim, moim Przyjacielu, którego nazywam bratem z wojska w niewidzialnym królestwie nocy. Spotkaliśmy się w minionym dwudziestym wieku, po Drugiej Wojnie Światowej w szkole dla niewidomych w Laskach pod Warszawą. On z Nowogrodka, ja z Lwowa, a droga jedna naszego życia. Do Wrocławia i we Wrocławiu, jeden obok drugiego. Ku chwale słońca. Co za historia? Jak ten czas szybko leci?

*Stoję w kabinie pod prysznicem w naszej łazience
w Polanicy
i co widzę*

(Dokończenie na stronie 24)